

Марія Бойко

«ІМЕНІ ТВОГО РАДИ...»

Художник Юрій Самойленко набув сану диякона

Персональні виставки заслуженого діяча мистецтв України, голови Полтавської обласної організації НСХУ, патріота й романтика Юрія Самойленка завжди збирають численну аудиторію поціновувачів його таланту. Полотна майстра приваблюють багатовимірністю філософських сюжетів. Усе життя як дорогу до Бога розглядає і втілює своїм даром Юрій Олексійович, усі його твори – це щира молитва на славу Господа й України.

От і цього разу виставкова зала Духовно-культурного центру імені прп. Паїсія Величковського Свято-Успенського кафедрального собору міста Полтави ледь умістила всіх тих, хто бажав привітати ювіляра, сказати йому слова захоплення і помилуватися його новими творами.

Роботи, а їх виставлено не один десяток, – це нові полотна, глибокі, символічні, мудрі, що ніби аж сяють світлом Небесним. Кожне з них так або так повертає нас до українського генокоду, до проблеми національної самоідентифікації, за яку нашому народові не раз доводилося й доводиться сьогодні платити надто дорогу ціну. Аскетичні лики й витончена, ніжна природа, любов у кожній рисочці – велика, неозора любов до рідного краю, до одноплемінників – це щира молитва за рідний народ. Це роки, які набули досконалого мистецького виразу. І роботи художника зовсім не статичні: вони – як вікно у світ інакший, де часом може бути й некомфортно. Але й не ставить собі за мету митець сподобатися. Творчість Юрія Самойленка – це оголений нерв сучасності, глибоке переосмислення історії людства й українського народу.

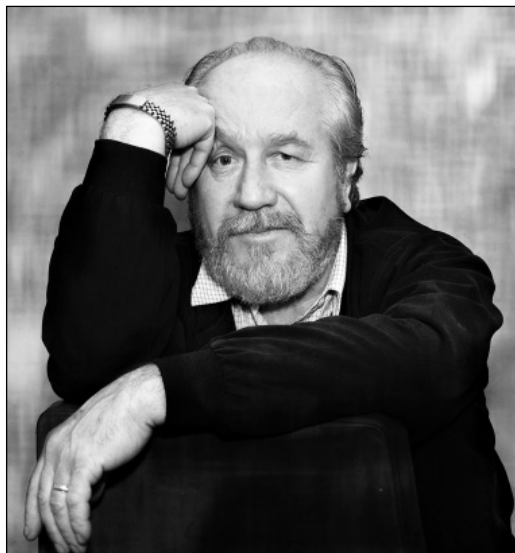
Юрій Самойленко, за словами гостей дійства, завжди ідентифікує себе з Україною: вона колиска, опора й основа його духу та творчості. Сам митець пригадує, що свою дорогу до храму розпочав ще в дитинстві... Церкву в їхньому селі було зруйновано,

тож якось бабуся раноранесенько повела його до храму в сусіднє село. І хоч був тоді зовсім юним хлопчиком, серцем відчув, що то бажана для нього і правильна дорога. Село спало, коли Юрко прийшов до Господа, а він уже тоді прокинувся – і за жодних життєвих обставин не позбувся свого переконання й віри в заступництво Господа за його рідну землю.

Тому не випадковою подією, яку також вистраждав-вимріяв Юрій Самойленко за довгі роки свого послуху, стало висвячення його саме в день Святого

Юрія Переможця Архієпископом Полтавським і Кременчуцьким Федором у сан диякона. До гостей вийшов уже не лише художник, відомий і шанований, а отець Юрій, як віднині можна звертатися до Юрія Олексійовича.

Це теж був шлях, який простелився, зокрема, розписуваннями храмів на Полтавщині й по всій Україні та навіть за кордоном. До прикладу, його іконопис, на якому світлі лики святих Юрій Самойленко зображує такими, що й душу б їм відкрив: вони мовби промовляють із-під пензля майстра. А ще громадська діяльність, бо від початку 1980-х років Юрій Самойленко послідовно відстоює право українців на власну незалежність, а згодом і на утвердження власної помісної української церкви.

Художник Юрій Самойленко. Фото

Відкриття ювілейної виставки художника Юрія Самойленка. Фото Ігоря Лотіша. Полтава, 6.05.2017 р.

Привітали ювіляра колеги-художники з Полтави, Пирятина, Миргорода, Лубен; прийшла громадськість, представники ЗМІ, тепле й вагоме слово сказали директор Полтавського художнього музею імені Миколи Ярошенка (Галереї мистецтв) Ольга Курчакова, ректор ПНПУ імені В. Г. Короленка, професор Микола Степаненко та багато інших.

І над усім цим яскравим, теплим дійством випромінювали сяйво картини, кликали й наvertали у свою духовну безмежність відвідувачів виставки, обіцяючи бути проводирями до світу досконалішого за наш. Кожен із присутніх щиро бажав отцеві Юрію не полишати служити мистецтву, бо силу його впливу неможливо переоцінити.

Тетяна Горицвіт

«НЕБОЗВІД»: КІЛЬКА ВИСТАВКОВИХ ВРАЖЕНЬ

Т ак буває нечасто, що постер художньої виставки є вже сам багатозначним мистецьким твором. «Небозвід». У гармонії з назвою в кольоровій гамі домінує синій. На задньому плані наповнена повітрям відкрита висока споруда, білі промені. А по центру – велика літера О в назві виставки. О, котре є одночасно колом, що в нього вписані хрест і квадрат – прадавні багатозначні символи, сконденсоване сакральне знання українського роду-народу, ключ до духовного зросту, суть виставки.

Просто й буденно звучить на плакаті напис-указівник «Вхід через собор». Звичайно, потрапити до виставкової зали Духовно-культурного центру імені Преподобного Паїсія Величковського, де відбувалася виставка, можна, лише пройшовши

через Свято-Успенський храм. Шриффт напису рівний, нібито суто інформаційний. І водночас важко позбутися відчуття, що це ще й інший указівник, що сповіщає про щось набагато більше і значущіше, ніж дані про розташування земних будов. А й справді, дістатися Небозводу, дому Небесного, обителі Божої можна лише через храм світла, через собор душі своєї, той собор, який так палко закликав берегти Олесь Гончар – інший митець, чиї твори мають потужний духовний месидж і чия життєва і творча дорога також пов'язана з Полтавщиною, як і стежа Юрія Самойленка.

Подальші нотатки – кілька вражень-зблисків від цієї потужної виставки, тих вражень, котрі наразі надалися до ословлення.